

ת"ד 5793/03/20 - מדינת ישראל נגד טופז גרוס

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

31 אוגוסט 2021

ת"ד 5793-03-20 מדינת ישראל נ' גרוס

מדינת ישראל

לפני כבוד השופט בכיר ישראל ויטלסון
בעניין: המאשימה

טופז גרוס

הנאשמת
ע"י בא כוחו עו"ד יגאל טמיר

גזר דין

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום לפיו, ב- 28.1.19 בשעה 17:55 או בסמוך היא נהגה ברכב פרטי ברחוב אבן גבירול בתל אביב, מדרום לצפון והתקרבה לצומת עם רחוב רמברנד.

בכוון נסיעת הנאשמת, במסלול נסיעתה, שלושה נתיבי נסיעה, כאשר בנתיב האמצעי מסומן חץ המורה על כוון נסיעה ישר לפנים בלבד. בנתיב הימני מסומן חץ על פני הכביש המתיר נסיעה ימנה בלבד לכלי רכב, וישר לפנים לתחבורה ציבורית בלבד.

הנאשמת נסעה בנתיב האמצעי המורה ומחייב -נסיעה ישר לפנים בלבד.

באותה עת ובאותה שעה נהג מרקוביץ מנו אוטובוס ציבורי, בנתיב הימני, ומימין לכוון נסיעת הנאשמת. בהגיעו לצומת הוא המשיך בנסיעתו ישר לפנים לכוון צפון.

הנאשמת נהגה בקלות ראש בכך שלא נתנה תשומת לב מספקת לדרך, פנתה ימנה בצומת בניגוד לחץ המסומן על פני הכביש בנתיב נסיעתה, לא הבחינה מבעוד מועד ברכב המוערב בו נהג מרקוביץ ברכב הציבורי, זה האחרון נאלץ לבלום בחוזקה ושני כלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה נחבלה נוסעת ברכב המעורב גב' נחום רחל, ילידת 1947, היא נחבלה בחבלות של ממש, צלעות שבורות, קרע בכבד, נלקחה לניתוח כריתת טחול, אושפזה בטיפול נמרץ ונזקקה לשיקום ארוך. שני כלי הרכב המעורבים בתאונה ניזוקו.

בנסיבות המתוארות, הנאשמת עזבה את מקום התאונה מבלי למסור פרטי זיהוי לנהג הרכב המעורב או לאדם אחר, מבלי להודיע על התאונה למשטרה ומבלי להגיש עזרה.

הוראות החקוק לפיהן הובאה הנאשמת לדין הן:

התנהגות הגורמת נזק - עבירה לפי תק' 21(ב)(2) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961.

אי מסירת פרטים בתאונת נפגעים - עבירה לפי תק' 144 (א)(3) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961.

נהיגה בקלות ראש - עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א-1961.

נהיגה שלא בכוון החץ - עבירה לפי תקנה 36(ד) לתק' התעבורה תשכ"א-1961.

אי עצירת רכב במקום התאונה - עבירה לפי תק' 144(א) (1) לתק' התעבורה תשכ"א-1961.

אי הגשת עזרה לנפגע בתאונה - עבירה לפי תקנה 144 (א) (2) לתק' התעבורה תשכ"א-1961.

בתאריך 27 יוני 2021, הודתה הנאשמת בכתב האישום, הדיון נדחה להמשך טיעונים לעונש ליום 19.7.21 וכדי לאפשר לנפגעת גב' נחום, להגיע לבית המשפט ולתאר את הסבל שחוותה בעקבות התאונה כאן.

טיעוני התביעה לעונש

גב' נחום העידה על דרך התרחשות האירועים. היא עמדה לשבת במושב שליד ההמדרגות, ופתאום הרכב בלם בפתאומיות. ממצב עמידה "עפה" לתוך מצב של שכיבה על הגב. נשברו לה 11 צלעות, ועצם החזה. הריאה נקרעה, והיא עברה ניתוחים. הייתה שבועיים בטיפול נמרץ. לפי דעתה ללא הצוות הרפואי, היא לא הייתה שורדת את התאונה.

התביעה בטיעוניה לעונש הפנתה את בית המשפט לעובדה כי הנאשמת, עזבה את המקום מבלי להגיש עזרה לנפגעת, מבלי למסור את פרטיה לנהג מעורב או למשטרת ישראל. לפי עמדתה, על בית המשפט בבואו לקבוע עונש עליו להתחשב בערך החברתי שנפגע, דהיינו, שלומם ובטחונם של עוברי הדרך. הנאשמת הגם שהייתה מעורבת בתאונה בה נחבלו אנשים בגופם, בגין נהיגתה הרשלנית בחרה לעזוב את המקום.

התביעה הפנתה לשורה של פסקי דין בהם הוטלו עונשי מאסר בפועל, כאשר הפגיעות בגוף היו קשות כתוצאה מהתאונה. 3616/13 בעניין רמו רז שם הושת על הנאשם 8 חודשי מאסר ו-5 שנים פסילת רישיון כך בשל פגיעה בשני הולכי רגל במעבר חצייה. אחד הנפגעים הוכר כנכה ב-75 אחוז, כולל פציעת ראש. בר"עפ 8588/16 הנאשם נהג במהירות מופרזת ופגע ברוכבת קטנוע, שם קבע בית המשפט כי מתחם העונש הוא בין שלושה חודשי מאסר לתשעה חודשים, והטיל 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, ו-36 חודשי פסילת רישיון בפועל, תוך התחשבות בתסקיר חיובי וכי הנאשם היה קטין. ברע"פ 1583/14 בעניינו של הנאשם שמיר, נגרמו חבלות ראששברים בגולגולת הנפגע נזקק להחייאה, בית המשפט העליון אישר עונש של 8 חודשי מאסר ופסל את רישיון הנהיג למשך 7 שנים.

לפי עמדת התביעה מתחם העונש במקרה כאן לאור דרך התרחשות התאונה ותוצאתה הוא 3 חודשי מאסר ל-18 חודשי מאסר, וכך בשל הרשלנות ברף הגבוה של המתחם. לעניין משך הפסילה הרף לפי עמדתה צריך שיהיה בין 3

שנים 6 שנים של פסילה. כמו כן יש להטיל רכיבים נוספים של מאסר על תנאי, קנס מרתיע ופיצוי לנפגעת.

טיעוני ההגנה - לעונש

הסנגור הפנה לנסיבות המיוחדות שהביאו להתרחשות התאונה. יום חורף גשום. הנתביב שמימין היה תפוס על ידי שני אוטובוסים, המגע בין רכבה לרכב האחר היה קל ולכן היא סברה לפי תומה, לא נגרם כול נזק ממשי. כלי הרכב נסעו כולם במהירות נמוכה, קיימת רשלנות של הנהג המעורב ובכך שפתח בנסיעה לפני שכול הנוסעים היו במצב של ישיבה ולא בעמידה. לא זאת אף זאת מדובר בנהגת נורמטיבית שנוהגת 10 שנים ללא כול עבירות.

באשר לפסקי הדין שהפנתה התביעה, אין הם מתאימים למקרה הנדון כאן. לעניין מתחם הענישה יש לייחס לנאשמת את הרף הנמוך, לעניין זה ראה ערעור פלילי 30111-12-19 אביגדור עציוני נ- מדינת ישראל, תוך הפנייה להוראת החוק שהפסילה המינמלית ברף הנמוך הוא 3 חודשי פסילה. לעניין הבקשה של התביעה לעונשי מאסר, הרי מעולם לא התבקש עונש מאסר בנסיבות דומות לדרך התרחשות תאונה כאן.

הנאשמת העידה להגנתה, על הלך מחשבתה בעת האירוע. לפי גרסתה היא לא הבינה את הסיצואציה אליה נקלעה. היא גרה במרחק של דקה נסיעה, 100 מטר מהמקום בו התרחשה התאונה. ושם גם חנתה- לא הייתה כול כוונה לברוח. היא ראתה שכלי הרכב האחרים המשיכו בנסיעתם וסברה שהנזק לא משמעותי לכולם, ולכן המשיכה בנסיעתה.

דין והכרעה

תיקון 113 לחוק העונשין בדבר " **הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה**" קובע מעמד בכורה לעקרון ההלימה(גמול). לצורך כך יש לקבוע מהו מתחם הענישה אשר נוטל בחשבון את נסיבות ביצוע העבירה, הערך החברתי אשר נפגע, מידת הפגיעה בו ומדניות הענישה הנהוגה בבתי המשפט (סעיפים 40א', 40 ב'ו-40 ג'(א) לחוק העונשין.

המקרה כאן מחייב התייחסות מוקפדת לשלושה נושאים.

אחד- תאונת דרכים בה נגרמו חבלות קשות בגוף -לנוסעת הנפגעת.

שתיים- החובה אותה חיללה הנאשמת. נוהג רכב המעורב בתאונה שכתוצאתה ממנה נחבל אדם חייב לעצור מייד את הרכב, וימסור לנפגע או לנהג האחר את פרטיו. ההסבר אתו הציגה הנאשמת בבית המשפט לא יכול להתקבל. אין חולק כי היא ידעה שהיא מעורבת בתאונה עם רכב ציבורי. האפשרות כי מי מהנוסעים ברכב המעורב ייפגע היה צריך להיות ברור בנסיבות המקרה. הערך החברתי שנפגע בעזיבתה את מקום התאונה פגע בשני עיקרים אותם לא קיימה, לברר את פרטי התאונה באופן מייטבי, ומתן עזרה האופן מיידי, במידת הצורך.

שלוש- רמת הרשלנות הכוללת של הנאשמת, עת גרמה לתאונת הדרכים נשוא הדיון כאן.

לאור מכלול הנתונים במקרה כאן אני קובע כי הפגיעה בערכים המוגנים כאן, הוא ברף הבינוני-גבוה.

מדניות הענישה

לצד פסיקה מחמירה אותה הציגה התביעה בטיעוניה, הכוללת עונשי מאסר, ופסילת רישיון נהיגה למשך מספר שנים, קיימת פסיקה בסוג זה של עבירות, כאשר הרף המנימלי הקבוע בחוק שימש כנקודת התייחסות בעת השתת העונש.

ראה 13007/08 מדינת ישראל -נ- יום טוב, שם הנאשם לא עצר רכבו, לא מסר פרטים בתאונת דרכים עם נפגעי גוף, בית המשפט הטיל עונש של 3 חודשים, ופסילה על תנאי.

ת.ד. 166-01-11 מדינת ישראל -נ- ניג'ם הנאשם הורשע על פגיעה בהולך רגל על מעבר חצייה, חזר למקום ומסר פרטיו לשוטרים, בית המשפט הטיל עליו בין השאר 6 חודשי פסילה.

רע"פ מוצטפא ממדוח-נ- מדינת ישראל, הנאשם הורשע בנהיגה בקלות ראש תוך ביצוע עקיפה מסוכנת וגרימת תאונת דרכים, ואי מסירת פרטים. לנאשם היו 100 הרשעות קודמות. רישיון נפסל ל-20 חודשים, מאסר מתנה של 4 חודשים ל-3 שנים וקנס 2000 ש"ח.

רע"פ 4210/15 אנואר אבו בלל-נ- מדינת ישראל, הנאשם הורשע בנהיגה רשלנית, לא ציית לאור אדום ברמזור, והורשע באי מסירת פרטים. בית משפט העליון אישר את גזר הדין, 3000 ₪, 8 חודשי פסילת רישיון ו-3 חודשי פסילה על תנאי ל-3 שנים.

עפ"ת(חיפה) 55820-02-13 ניסים -נ- מדינת ישראל, בית המשפט המחוזי הקל בעונשו של נאשם שהושע בנהיגה בקלות ראש, גרימת תאונת דרכים ואי מסירת פרטים, פגיעה ברוכב אופניים ועזיבת מקום התאונה. בית המשפט לתעבורה הטיל על הנאשם -30 חודשי פסילה, 8 חודשי מאסר על תנאי ל-3 שנים, ו-6 חודשי פסילה על תנאי ל-3 שנים. בית המשפט המחוזי, כאמור הקל בעונש והטיל 11 חודשי פסילה בפועל ו6 חודשי מאסר על תנאי.

כול מקרה ונסיבותיו, אין מקרה אחד דומה לאחר, והענישה היא אינדיבידואלית.

לצד הפגיעות החמורות בגוף שנגרמו לנוסעת גב' נחום, לא ניתן להתעלם מניסבותיה האישיות של הנאשמת, העובדה כי מעולם לא עברה כול עבירות תעבורה, ובסופו של יום הודתה בעבירות המיוסות לה ולקחה אחריות על מעשיה.

לאור הפסיקה הנוהגת, רף הרשלנות הכוללת במתחם הבינוני הגבוה, במקרה כאן, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. קנס בסך 2500 ₪, אשר ישולם לא יאוחר מיום 15.10.21, או 25 ימי מאסר תמורתם.
2. אני פוסל את רישיון הנהיגה של הנאשמת למשך 11.5 חודשים. הפסילה תחל לא יאוחר מיום 15.10.21.

3. אני פוסל את רישיון הנהיגה של הנאשמת ל-6 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

4. אני מטיל על הנאשמת 6 חודשי מאסר- והמאסר הוא על תנאי למשך שנתיים, שלא תעבור על עבירה של אי מסירת פרטים לפי תקנה 144 לתקנות התעבורה, על כול חלופותיה.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום 30 אוגוסט 2021, כ"ב אלול תשפ"א, במעמד הנוכחים.